

Educar en un món que canvia **massa ràpid**

Vivim en una època en què tot sembla avançar a una velocitat difícil de seguir. Canvien les formes de comunicar-nos, de treballar, d'aprendre i fins i tot de relacionar-nos. Els nostres fills, filles i alumnes creixen envoltats de pantalles, d'informació immediata i d'eines que fa només uns anys ni tan sols imaginàvem. I, enmig de tot això, l'educació continua tenint una missió essencial: ajudar-los a convertir-se en persones capaces de pensar, sentir i actuar amb criteri i valors.

Sovint parlem d'innovació educativa, de noves metodologies o de competències digitals, però potser el veritable repte és molt més senzill i, alhora, molt més profund: ensenyar els infants i joves a utilitzar tot allò que tenen al seu abast sense perdre el que és realment important.

Avui, qualsevol alumne pot trobar una resposta immediata a internet. Pot resumir un text, traduir un contingut o resoldre un dubte en qüestió de segons. Com creieu que nosaltres podem competir amb això? Entenem que educar no consisteix únicament a obtenir respostes ràpides. Educar significa aprendre a fer-se preguntes, desenvolupar la curiositat, contrastar informació i descobrir que darrere de cada aprenentatge hi ha esforç, constància i pensament crític i, actualment, afegim la paciència; que recordem és la mare de la ciència.

Per això, escola i família continuem compartint un paper imprescindible. Els alumnes necessiten referents que els acompanyin, que els ensenyin a conviure amb la tecnologia sense dependre'n i que els recordin que no tot el que és important passa darrere d'una pantalla. Necessiten espais de conversa, d'escolta i de presència real. Perquè, encara que el món canviï, hi ha valors que continuen essent insubstituïbles: l'empatia, el respecte, la responsabilitat o la capacitat d'ajudar els altres.

I és precisament aquí on apareix una cosa que cap tecnologia podrà substituir mai: la figura del mestre. Perquè un docent no només transmet coneixements. Un mestre mira, acompanya, detecta silencis, entén emocions, calma inseguretats i celebra petits assoliments que moltes vegades passen desapercebuts per a la resta del món. L'educació veritable no deixa únicament aprenentatges acadèmics; deixa records, confiança i empremta emocional.

Tots recordem algun professor o professora que va marcar la nostra vida, que ens va deixar empremta. No per un examen o una nota concreta, sinó per com ens va fer sentir. Per una conversa en el moment oportú, per una paraula d'ànim o simplement per haver confiat en nosaltres quan més ho necessitàvem. I això, afortunadament, mai no podrà ser reemplaçat.

Potser una de les preocupacions més grans de moltes famílies és precisament aquesta sensació que tot passa massa de pressa. Però educar mai no ha consistit a tenir totes les respostes. Educar és acompanyar. És ser-hi. És corregir quan cal i confiar fins i tot quan apareixen dubtes o inseguretats. I això continua essent tan necessari avui com fa vint anys.

Els nostres alumnes viuran en un futur molt diferent del que imaginàvem quan érem petits. Treballaran en professions que potser encara no existeixen i conviuran amb eines que continuaran transformant la societat. Tanmateix, allò que realment marcarà la diferència no serà únicament el que sàpiguen fer, sinó la mena de persones en què es convertiran.

Perquè, al final, l'educació més important continua essent aquella que deixa empremta al cor.

I per això, ara que el curs s'acosta al final, també val la pena aturar-nos per agrair la gran tasca que duen a terme diàriament els nostres docents i equips educatius. Gràcies per la paciència, la dedicació, les hores invisibles, l'acompanyament constant i el compromís amb cada alumne i cada família. Gràcies per continuar educant des de la vocació, fins i tot en temps de canvi i d'incertesa. Perquè darrere de cada alumne que creix segur de si mateix, sempre hi ha un educador que va creure en ell abans que ningú.